

VÕ HIỆP TIỂU-THUYẾT

24 NGƯỜI ANH-HÙNG C. Q.

Tức là chuyện : « Quân-hùng Chinh-khẩu »

CUỐN 11 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 3 XU

Từ cuốn sau sẽ có hình vẽ đẹp hơn mọi kỳ trước

Long-Giác-sơn vẫn đình-chiến liền cho thánh-chỉ ra Long-giác sai Nhị-lộ Nguyên-soái Hồng-lạc cùng Hồng-loan, Hồng-phụng, Thanh-y, Thanh-chí đem bản-bộ binh-mã thẳng ra Đãng-châu cứu Tôn-song và bắt Trình-viết-dống phải cố sức phá sơn-trại.

Sắp tan trào thì lại có Hoàng-môn quan vào tâu rằng : Muôn tâu thánh-thượng đây có thư của Phiên-quốc.

Tùy-vương nâng lấy thư xem, xem xong cả mừng mà bảo bá-quan rằng : Quân-Phiên là quân ngạo-ngược không nên cho tiến vào Trường-An.

Nay Phiên-chúa cho Lộc-mộc-Nha làm Nguyên-soái, cho Côn-Ly thánh-nhân làm quân-sư thống-lĩnh bọn Thập-lý, Thập-Ngô, Phi-trường, Phi-hội, Phi-toàn, Bồng-nã, Bồng-bột cùng chư-tướng đã đem 50 vạn binh ra giúp Đồng-quan rồi. Các Khanh nghĩ sao? Lý-mạch tâu rằng :

Nếu không cho quân Phiên vào Trường-an thì xin Thánh-thượng nên báo tin cho Lộc-mộc-nha Nguyên-soái tiện đường tiến thẳng ra phía tây mà vây núi Song-long, là nơi Sào-huyết của Đường chúa. Như vậy thật là nhất-cử lưỡng tiện, một là giả được thế-lực quân Đường ở Đãng-châu, làm cho tặc đảng ở Long-giác kinh hồn và khi quân Phiên phá xong được quân Đường thì ta cho quân lại đánh đuổi quân Phiên về, thế là diệu-kế. Thật là dùng hổ chiến hổ đó.

Tùy-vương nghe tâu cả đẹp, liền giáng-chỉ cho Phiên Nguyên-soái. Đây nói về Mạc-dinh-chu một hôm bầu với chư-tướng rằng :

81 1800

Nay quân Đãng-châu chưa có tin tức gì mà Song-long thì cũng xa-xôi lắm, Tùy-binh mạnh thế, lại có bọn Hồng-hạp mới ra tiếp-ứng, ta khó đương nổi, thốt-nhiên ngộ có yêu-tiên xuống giúp thì thật khốn quá. Vả lại ta đóng ở đây cũng chỉ vô ích, thêm làm bận cho Đường-chức, nay cứu đây, mai phò đó, bất nhọc ta cũng ra Đãng-châu thì gần hơn.

Các tướng nghe xong cho là thần kế, liền bảo rằng :

Ta kéo đi, chắc binh kia đuổi theo, vậy ta là n thế nào ?

Mạc-dinh-chu nói :

Ta lên sau núi qua rừng Mạnh-chư ra Song-long vậy, vì đường ra Đãng-châu khúc-khủy, nếu kéo quân đi sợ Tùy-tướng biết, ta khó giữ nổi.

Nói xong bảo Phùng-loan, Phùng-mãn tải lương-thực, vàng bạc, ngựa bò, trâu dê đi trước. Phùng-loan, Phùng-mãn vâng lệnh lĩnh quân tải lương-thực khi-giới đi trước.

Ngày hôm sau cho Lý-long, Lý-hổ, Lý-lâm làm nhị đội kéo quân về Song-long. Hôm sau nữa, Chấn-anh, Chấn-quốc cũng đem quân lên đường theo rúi làm đội thứ ba.

Tuy Mạc-dinh-chu rút quân dần về mà vẫn sai quân lập thêm rình trại và kiểm thêm củi đuốc, lập nhiều bếp quân ăn, ngày có lính thay đổi gác trại, đêm có quân cầm canh.

Hôm sau nữa Mạc-dinh-chu và Hùng-huyền đem quân đi sau rốt, nhưng ngày nào Sơn-trại cũng như thường.

Mạc-dinh-chu trước khi đi để lại có 20 tên quân dặn cứ việc canh-giữ cẩn-mật, ngày gác, đêm cầm canh, hẹn cho ba ngày cho chốn xuống núi.

Lại trói ngựa độ 30 con, bò độ 20 con, lợn 50 con, dê 80 con ở các gốc cây trên núi cho nhện dới. mà lại bị trói, ngày đêm cứ phải kêu ầm-ỹ lên.

Nói về quân Thám-tử của Tùy-binh vẫn tưởng là Mạc-dinh-chu lại có quân đến tiếp cho nên mới làm thêm trại, lập thêm bếp, đào thêm giếng, ngày nào cũng mổ trâu bò dê lợn ra khao quân.

Quân thám-tử báo cho Trình-viết-dống biết.

Trình-viết-dống cả kinh bảo rằng :

Ta đây cùng chư-tướng đóng đã lâu mà gần hết lương-thực rồi. Nay lại có binh cứu-viện của Đường - chúa đến thì ta phải liệu mà cẩn-thận lắm mới được .

Chư-tướng vâng lệnh, người nào người ấy luyện - tập quân sĩ định đợi để giao chiến nhưng trong ba bốn hôm chẳng thấy binh Đường động-tĩnh gì, liền cho quân đi do-thám.

Quân do-thám về báo rằng :

Quân-sĩ trên sơn-trại chẳng có ai cả, chỉ có những trâu, bò, dê, ngựa, lợn mà thôi.

Trình-viết-dống không tin, đem chư-tướng lên sơn-trại xem thì các bếp đều lạnh ngắt từ mấy hôm nay mà trâu bò dê ngựa hình như gần chết đói cả.

Lúc đó mới biết là mắc lừa, định đem chư-tướng đuổi theo xong đứng chỗ cao nhìn chung quanh đây thấy chỗ nào cũng có khói lên nghi-ngút.

Chư-tướng đều nói :

Có nhẽ đó là quân phục của binh Đường, ta không nên đuổi theo.

Vì Mạc-dinh-chu thường cho quân cứ cách một quãng lại đốt lửa để làm nghi binh.

Trình-viết-dống cùng chư-tướng đem binh về trại.

Chợt có thánh-chỉ truyền cho Hồng-hạc phó-soái cùng bốn tướng ra cứu Đặng-châu.

Nhân tiện Trình-nguyên-soái cùng hợp với Hồng-hạc đem binh cứu Đãng-châu một thể.

Ngày ấy chư-tướng nhổ trại thẳng tới Đãng-châu tiến-phát.

Nói về quân Phiên tiến đến giáp Đãng-châu nhưng chưa động-lĩnh gì, vì còn phải báo cho Tùy-vương biết.

Một ngày kia tiếp được giấy của Tùy-vương vội đem binh thẳng phía tây tới Song-long đánh phá Đường-vương.

Còn ở Song-long sơn, trong khi quân tướng đang vui-vẻ thì bỗng có tin báo rằng :

Không biết binh-mã nào kéo đến, cờ-si rợp trời, tiếng chuông dậy đất ở phía tây đi lại.

Đường-vương bảo rằng :

Chừng lại quân của Tô, Toàn-nguyên-soái đốc thẳng hồi quân chứ gì ?

Lý-mộc nói :

Không phải, nếu quân thẳng trận về thì phải có sớ báo trước. Còn đương bàn bạc bỗng nghe pháo nổ thì có quân chạy lên báo rằng :

Quân Phiên rất nhiều, đã vây phủ tứ phía núi Song-Long này.

Đường-Vương bèn cho Phi-hùng, Lý-mộc ra xem sao.

Hai tướng ra khỏi trại đứng trên ngọn núi nom xuống thấy quân Phiên trùng-trùng điệp-diệp binh hùng tướng dũng, sát-khí mù trời, quân vây chặt đất.

Hai người cả kinh vào tâu với Đường-chúa rằng :

Nay Tùy-binh lại cầu-viện Phiên-binh, chúng vây phủ kín núi này mà ta thì tướng-sĩ vắng cả, vả binh lại ít chống sao nổi, biết sai ai ra Đãng-châu cáo cấp bây giờ ?

Nói xong bèn ra lệnh bảo quân-sĩ phải canh giờ cẩn-mật đề rồi sẽ liệu.

Nguyên-soái Phiên-chào là Lộc-mộc-nha sai chư-tướng cố sức vây núi, chiêng trống vang trời. Ngày nào cũng cho tướng-sĩ ra khiêu-chiến xong trên trại cheo miên chiến-bại.

Muốn biết thế nào xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ XIX

*Tô-nguyên-soái đem binh cứu Song-Long,
Toàn phó-tướng dẹp duyên cùng Mai-thị.*

Quang-minh quân-sĩ ở Đãng-châu, một hôm xem các vì sao rồi thất kinh mà bảo Tô, Toàn-nguyên-soái rằng :

Tôi chắc là Song-long sơn bị hãm, nay phải chia binh cứu-viện.

Toàn-nguyên-Soái nói :

Tôi đã tính rồi, tôi bấm độn thấy chúa-công bị hãm, may ở Long-giác-sơn các chư-tướng cũng đem binh về đấy. Nay Tô-Nguyên-soái đại-lĩnh 10 vạn quân-sĩ và Mã-thành-Nhân, Vương-tường, Vương-vĩnh, Tôn-La, Tôn-Cương, Lộng-thần, Tiêu-tâm, Phạm-như và hai viên nữ-tướng là : Kim-tuyết-mai, Cầm-bạch-Tuyết về cứu Chúa-Thượng, chắc lại gặp bọn Long-giác-sơn cả ở đấy. Tô-Nguyên-soái bằng lòng dẫn binh đi.

Bọn Linh-giác-sơn đi thoát khỏi dần dần về đến gần núi Song-long có quân báo rằng :

Quân Phiên trùng-trùng điệp-điệp vây kín Song-long. Quân ta không tiến lên được.

Mạc-dinh-chu sai phát pháo an dinh hạ trại rồi họp chư-tướng thương - nghị rằng :

« Cũng may cho Thánh-thượng ta lại tự-nhiên bỏ Long-

Giác về đây. Nhưng quân ta ít quá khó trống được nổi quân Phiên, vậy ta hãy tạm đóng dinh dọị quân Đàng-châu đã. Chư-tướng đều khen phải.

Nói về Tùy-vương một hôm đang ngồi tại Ngân - Loan-diện, có một người đầu hình như đầu gà đứng ở trên mây ngũ sắc dần dần bay xuống.

Vua cả kinh, bá quan đều cầm khí-giới dữ mình và vua tôi toan chạy. Người đầu gà ấy thấy thế, liền mồm lẩm bầm đọc thần-chú, làm cho vua cùng bá quan cứ đứng sững ra như khúc gỗ. Rồi người đầu gà thu hết khí-giới vút đi, đóng các cửa điện lại và làm phép giải cho vua cùng các quan. Lúc đó vua cùng các quan đã tỉnh cả, thì thấy người đầu gà ấy quì ở đơn-trì tâu rằng :

« Con bất hiếu này bỏ việc thần-hôn đã lâu, nay về chịu tội ! »

Vua tôi đều lấy làm ngạc-nhiên !

Hồi lâu thì thứ-phi cùng quan thái-giám tâu lại việc trước

Tùy-vương cả mừng bảo rằng :

Nay còn lại có pháp-thuật tài năng thế này thì lo gì không bắt được Đường-chúa, bèn cho lĩnh 10 vạn binh-mã ra giúp Phiên-binh vây bắt Đường chúa ở Song-long. Lại cho bốn tướng mới mộ được ở Vân-Nam là :

Vô-vi-Tử, Vô-vi-Sinh, Vô-hà-Quý và Vô-cảnh-hầu cùng đi theo Kê-đầu thái-tử.

Đây nói về Giác-Linh Tổ-sư, Lâm-huyền Thuyền-Sư và Hoàng-qui Chân-nhân xuống tới Long-giác thì chẳng thấy một ai, bèn cùng nhau về trường an bái-yết thiên-tử xem sao.

Vua tôi Tùy-vương vừa phân - phát quân-sĩ đi xong thì Hoàng-môn-quan vào tâu rằng :

« Có quân-sư và hai vị Tiên-ông vào bái-yết. Tùy-vương cho vào, ba người đều quì chúc cêu vạn-tuế.

Tùy-vương cho bình-thân và phán rằng :

Nay quân-sư đã xuống núi và có hai vị tiên ông xuống giúp vậy xin đem 10 vạn binh ra cứu Đãng-châu.

Ba người lạy tạ lĩnh binh ra đi.

Tô-nguyên-soái đem binh đi đã gần đến Song-Long-son thì thấy quân Phiên đông siết kể phủ-vây từ phía núi ấy rồi, mà trại Phiên đóng dài ra tới ngoài 100 dặm, sát - khí mù giời, tiếng quân reo dậy đất.

Tô nguyên-soái khi tiếp quân của Mạc-dinh-chu rồi, thì cùng nhau chia đóng các mặt, sự có quân báo ;

Nay Tùy-binh lại có thêm quân đến tiếp.

Tô nguyên-soái cả kinh nói rằng :

Quân Phiên đã khá nhiều, lại có Tùy-binh đến tiếp thì ta khó lòng phá nổi vòng này vậy các tướng phải hết sức mấy được.

Nói về quân Phiên đã thấy có binh Đường đến giải-vây, mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì, lại có quân báo : Tô nguyên-soái ở Đãng-châu về cứu, lại có quân báo nữa rằng :

Có Kê-đầu Thái-tử là con vua Tùy cũng ra tiếp-ứng quân ta. Lộc-mộc-Nha và chư-tướng ra đón rước và lập tiệc khao quân.

Tô-nguyên-Soái hỏi chư-tướng rằng: ai giám lĩnh mệnh phá vây vào núi báo cho Chúa-thượng đề trong đánh ra ngoài đánh vào mấy mong toàn thắng được.

Nói vừa dứt lời bỗng có Lộng-thần xin đi. Tô-nguyên-soái nói :

Nay chư-tướng đây ai có pháp-lực hăng nên đi, nếu không chỉ uổng mạng vì Phiên-binh pháp-lực cao-cường.

Kim-tuyết-Mai và Mã-thành-nhân cũng xin đi. Tô-nguyên-soái cả mừng, dặn phải cẩn thận lắm mới được.

Hai vợ chồng Mã-công-tử vâng lệnh rồi ra đi. Kim-tuyết-Mai tay cầm song-kích đi vào trước. Đến vòng vây thì nàng vung kích lên như rồng lộn, như phượng múa, đi đến đâu quân Phiên rẽ ra đến đấy, sau đến Mã-công-tử tới chỗ nào là quân Phiên dần rơi ra đến đấy!

Phiên-binh sợ hãi kêu la vang động.

Lúc đó vừa gặp Thập-Lý và Thập-Ngô. Kim-tuyết-mai vào cự-chiến. Phi-trường, Phi-hội cũng xông vào tiếp-chiến, giúp hai tướng họ Thập liền gặp Mã-thành-nhân cản lại.

Bốn tướng bên Phiên đánh với hai vợ chồng Mã-thành-nhân mà địch không nổi, phải bỏ chạy. Hai vợ chồng Mã-công-tử cứ việc xông đột vòng vây tiến vào như vào khoảng không người. Quân Phiên trông thấy đều kinh hồn vỡ mật bỏ chạy. Lúc đó có Bồng-bột, Bồng-mã và Phi-toan chạy lại ngăn cản, nhưng ba người địch sao nổi hai vợ chồng Mã-công-tử, chực bỏ chạy may có Lộc-mộc-nha và Kê-dầu Thái-tử, lại tiếp luôn đến quân-sư của Phiên-binh là Côn-ly ra giúp sức, lúc đó bọn Thập-lý, Thập-ngô, Phi-trường, Phi-hội cũng chạy lại tiếp đánh. Thành ra vây kín vợ chồng Mã-công-tử.

Kim-tuyết-mai đánh với Kê-dầu Thái-tử và Lộc-mộc-nha hơn 50 hợp mà vẫn cầm đồng, sau cả hai vợ chồng đều vây tròn ở giữa.

Vợ chồng Mã-thành-nhân phá vây từ sáng đến quá trưa mà không vào được đến chân núi. Quân do-thám của Tô-nguyên-soái về báo rằng :

Vợ chồng Mã-thành-nhân đánh từ sáng đến giờ đã quá trưa mà còn nghe tiếng quân reo, tiếng trống thúc.

Tô-nguyên-soái nói :

Ai dám đem quân cứu vợ chồng Kim-tuyết-Mai ?
Lộng-thần và Cẩm-bạch-tuyết xin đi.

Hai tướng lên ngựa sông thẳng vào trận-tiền. Còn trên núi Song-long có quân báo :

« Nay tự nhiên thấy quân Phiên rộn-rịp từ sáng đến giờ và tiếng quân-sĩ reo to lắm, tiếng chiêng trống liên-thanh không dứt, có nhẽ cứu binh đã đến.

Đường-vương sai Huệ-vương ra xem sao. Huệ vương dắt-vân ra xem quả thấy cứu binh đã đến đóng ngoài xa xa, còn trong trận thấy một viên niên-thiếu anh-hùng và một viên nữ-tướng đang tung-hoành trong trận, liền cầm song đao xuống, thì vừa gặp Côn-ly thánh-Nhân, hai người giao-phong.

Lại nói một mình Kim-tuyết-Mai khó địch với Kê-dầu Thái-tử và Lộc-mộc-nha bèn chực lui thì tiếp ngay Cẩm-bạch-tuyết đến giúp.

Bấy giờ Kê-dầu Thái-tử đánh với Kim-tuyết-mai. Còn Lộc-mộc-nha thời đánh với Cẩm-bạch-tuyết.

Còn một mình Mã-thành-Nhân đánh với bảy tướng, thật là anh-hùng tuyệt-thế, song sức cũng đã núng. May Lộng-thần vừa đến.

Lúc này Kê-dầu Thái-tử phải dụng phép, vì thấy Kim-tuyết-mai có sắc đẹp ý muốn bắt sống, nhưng bây giờ liệu sức khó lòng, bèn lấy ra cái phi-lôi-dĩnh tung lên trên không, thấy hào-quang-sáng nhoáng như chớp, Tuyết-mai lấy cờ lục-lăng và phất một cái tự nhiên hào-quang biến mất và phi-lôi-dĩnh cũng bị gió cờ bay mất. Kê-dầu thái-tử cả dạn, lại xông vào giao-phong. Còn Côn-ly thánh-Nhân liệu sức đánh không nổi Lý-mộc, liền lấy trong túi ra một cái quạt, quạt Lý-mộc. Lý-mộc cả kinh, lấy ra cái định-thân-kiếm chỉ lên thì thấy cái quạt không dùng được.

Nguyên quạt này lấy ở ngọn lửa lò bát-quái ra gọi là

« Thiêu-phàm-quạt » chứ như các người đã thu phép tiên thì không cháy được.

Còn cái định-thân-kiếm chỉ làm định-thân được người phàm và các vật, chứ như Côn-ly thánh-nhân thì như thường. Côn-ly thấy phép quạt không thiêng bèn thả 10 con hỏa-long ra đốt Lý-mộc.

Lý-Mộc lấy thu-hồn gỗ một cái thì 10 con hỏa-long lẫn xuống đất. Côn-ly tức mình lấy ra một cái lọ thì thấy hồ báo rần rết bay ra cắn Lý-mộc. Lý-mộc lại gõ thu-hồn thì bỗng thú dữ ấy hóa ra giấy mà rơi xuống đất hết.

Lúc đó Lý-mộc rút cái bình-yêu-kiếm ra, Côn-ly thánh-nhân bỏ chạy mất.

Lại nói đến bọn Thập-Lý bầy tướng đánh với hai anh-hùng hào-kiệt Mã, Lộng mà không đương nổi, phải bỏ chạy. Mã Lộng hai tướng thúc quân đuổi theo.

Mã, Lộng lại đến chợ-chiến cho hai viên nữ-tướng thành ra Lộc-Mộc-Nha yếu sức bỏ chạy.

Còn Kê-dầu Thái-tử bị một chùy của Mã-thành-nhân ngã lẫn xuống đất. Chư-tướng tưởng là Thái-tử đã võ ọc mà chết, cùng nhau đánh tan vòng vây lên núi vào bái-yết thánh-thượng.

Đường-vương cả mừng bảo chư-tướng rằng :

Ngày mai chư-tướng phải cố sức phá vây.

Chư-tướng đều vâng theo thánh-chỉ.

Nói về Kê-dầu thái-tử có phép ngũ-dộn nên từ lúc ngã xuống đất thì dộn thổ về trại, song ở đầu bị thương đau quá.

Lúc đó Lộc-nguyên-soái, Côn-ly và chư-tướng đều về trại đông đủ cả.

Kê-dầu Thái-tử nói :

Nay quân kia mới có vài đứa trẻ ranh cầm nổi còn

lên núi mà quân ta đã đại bại thế này, nếu đại-quân nó phá vào thì ta đương sao nổi.

Côn-ly quân-sur nói :

Nay ta nên giả cách thua bỏ chạy, quân kia tất đuổi theo, ta phục binh mà đánh.

Lộc-nguyên-soái nói :

« Ta phục binh ngộ nó không đuổi theo thì làm thế nào ».

Quân-sur nói : cho quân do-thám, nếu quân Đường không đuổi theo thì ta sẽ giở lại chỉnh-đốn đồn-trại và vây chặt lấy, rồi cho quân đến Gia-khánh-thành mà cầu-cứu. Chứ đóng mãi đây trong đánh ra ngoài đánh vào thì có cánh cũng khó bay.

Kê-dầu Thái-tử nói :

Quân-sur nói kế ấy rất phải. Nhưng nay bên Đường nhiều tay anh-tài lắm, để tôi đi cầu chư-tiên xuống giúp. Còn chư-tướng và Nguyên-soái cứ việc đóng quân vây chặt đợi tôi về sẽ hay.

Chư-tướng đều y lời.

Kê-dầu thái-tử từ giả chư-tướng đặng vâng ra đi.

Còn Lộc-nguyên-soái, Côn-ly quân-sur cùng chư-tướng bàn định phục binh đâu đấy rồi rút quân đi.

Quân thám-mã về báo cho Tô-nguyên-soái biết. Tô-nguyên-soái định đốc thúc ba quân đi đuổi.

Mạc-dĩnh-Chu can rằng :

« Giặc cùng chớ đuổi theo vả quân kia chưa tổn hại gì mà đã chạy, có chắc kỳ-kể chớ không sai.

Tô-nguyên-soái nóng nảy không nghe, nói rằng : Quân kia thấy quân ta mạnh lắm, sợ mà chạy chứ còn kế gì nữa, rồi cho Lý-long, Lý-hồ, Lý-lân, Phùng-Hoan, Phùng-mãn, năm tướng đem binh đi đuổi. Còn Tôn-la,

Tôn-cương, Tiêu-tâm, Phạm-như, Trấn-anh, Trấn - quốc, Hùng-huyền đem binh tiếp-ứng.

Nói về bốn năm tướng theo đánh vừa đến núi La-gi, thì có tiếng súng nổ vang lên, rồi thấy bốn tướng là :

Thập-ly, Thập-ngô, Phí-trường, Phí-hội, bên hữu có bốn tướng Bồng-bột, Bồng-mã, Phí-toàn, Vô-vi-Tử xông ra đánh.

Năm tướng cả kinh, biết là trúng kế, chạy không kịp, bị vây ở dữa trận.

Còn bảy tướng là bọn Tôn-la, Tôn-cương, Hùng-huyền, Tiêu-tâm, Phạm-như, Trấn-anh Trấn-quốc, đi sau tiếp-ứng thì lại bị Lộc-mộc-nha, Vô-viết-Sinh, Vô-cảnh-Hậu, và Vô-hà-Quỷ ra đánh cản lại.

Đánh nhau hồi lâu Lý-long bị Bồng-Bột đâm chết. Phùng-mãn bị Phí trường chém chết. Còn chư-tướng vừa đánh vừa chạy, may có đại - binh của Tô-nguyên-soái và Mạc-đình-Chu đến cứu.

Chư-tướng vừa đánh vừa chạy về núi thì có vợ chồng Lộng-thần, Mã-thành-nhân và Huệ-vương đem quân xuống cứu thoát về núi.

Tô-nguyên-soái điếm lại thấy mất hai tướng Lư-long, Phùng-mãn bèn giã chân xuống mà than rằng : Ta không nghe nhời Mạc-tướng-quân nên có trận đại bại này !

Nói xong, thu quân lên núi vào bãi-yết Thánh-thượng, cho quân an-dưỡng và mở tiệc.

Tô-nguyên-soái đang cho quân mỗ trâu bò thì bỗng nghe pháo nổ từ phía, rồi có quân thám-tử vào báo rằng:

Quân Phiên lại vây trùng-trùng điệp-điệp ở dưới núi và lại đông hơn trước nhiều.

Chư-tướng ra đứng trên núi trông xuống xem thì lại

tấhỹ quân Gia-khánh đến giúp, ai cũng như chiều kinh-ngạc.

Nói về quân Phiên lúc đuổi được quân Đường rồi thì Vừa gặp toàn binh của Trần-thủ Gia-khánh là Lôi-sơn, người cao chín thước, sức khỏe đấm voi, hai tay cầm hai cái dùi đồng, mặt đỏ như mặt trời, râu trụi, có tài phun ra lửa thu được người. Y lại có bốn bộ thần-tượng là Lục-hải, Lục-tồn, Lục-ngô, Lục-luy, đều là tay ít có trên đời.

Đường tướng thấy vậy cả kinh về báo với Tô-nguyên-soái.

Mạc-đình-chu bàn rằng :

Tướng Phiên và tướng Tùy nhiều lắm, ta khó phá nổi, chi bằng cứ giữ vững sơn-trại vì đây là nơi sào-huyệt của ta và là nơi Thánh-thượng ngự, binh-lương cũng đủ ăn hàng năm, ta không cần đánh ra thêm nhọc quân-sĩ, ta đợi cho Toàn nguyên-soái thắng trận, đánh vào Tràng-An thì Song-long này chẳng phá cũng tan.

Tô nguyên-soái khen phải cho quân-sĩ phòng-bị sẵn gạch, đá, gỗ, tre để cấp-cứu khi quân-sĩ phá sơn-trại.

Còn quân Phiên cũng đóng trại vây núi, đợi Kê-dầu Thái-tử về sẽ hay.

Đây nói về Toàn nguyên-soái và Quang-minh quân-sư bàn rằng :

Nay quân-sư đem quân 10 vạn cùng Hùng-Hoạt Mạnh-nguyệt - iga, Tôn thúc-Kiên, Vân-hỏa, Võ-hồn tiến đánh Long-Hồn-thành còn tôi thì thống-lãnh đại-binh ra đánh Cối-kê, cho Hỏa-hồ đi tiên-phong, Phi-sơn-Hồ, Tô-di-bồ, Cầm-huê-Liên, Dương-lâm, Tiết-túng-long, Mạnh-minh, Ngô-di-Vĩ thẳng đường tiến đánh Cối-kê. Nói về Quang-minh quân-sư đã kéo quân đến Long môn-thành hạ trại. Quân thám-mã báo với tướng trấn-ải Long-môn là Chu

bình-Thiên. Trấn - tướng Long-môn-thành là Chu-bình-Thiên tuy không có phép gì, song sức đánh muôn người, mà chỉ có hai bộ tướng là :

Chu-thổ-Hành tài hay đi dưới đất, và Chu-đăng-Kh ông có tài bay trên trời.

Lúc đó Hành, Không hai tướng đi vắng, sầy có quân báo. Chu-bình-Thiên họp chư-tướng thương-nghị :

Chu-Long là một tướng hùng-dũng nói :

Giặc đến, tướng ngăn, nước đến đất lấp lo gì, ngày mai tôi tuy bắt tài cũng xin ra lĩnh đầu công.

Hôm sau, Quang-quân-sư thăng trưởng hỏi. «Ai dám ra khiêu-chiến hôm nay ?»

Nói chưa dứt nhời Hùng-hoạt ra xin đi.

Hùng-hoạt lên ngựa phóng ra đến cạnh thành khiêu-chiến. Quân vào phi-báo.

Chu-long vác đao lên ngựa, đốt pháo mở thành sông ra vừa gặp Hùng-hoạt.

Hai bên giao-chiến. Hùng-hoạt hạ chùy xuống mạnh quá làm cho Chu-long cầm đao không vững, cả người run lên bầy bầy làm luống cuống bị bắt sống ngay. Chu-hồ ở mặt thành trông thấy thế liền dương cung bắn Hùng-hoạt, song lại lạc tên vào ngay yết-hầu Chu-long. Chu-long chết ngay!

Chu-hồ cả kinh vác kích lên ngựa đuổi theo. Đuổi đến sau Hùng-hoạt, Hùng-hoạt vút sáo Chu-long vào lòng Chu-hồ, Chu-hồ đứng không vững, ngã ngay xuống ngựa, bị quân-sĩ bắt trói.

Hùng-hoạt thu quân về trại. Quang-minh sai đem chém Chu-hồ bêu đầu trước trại.

Ngày hôm sau Hùng-hoạt lại khiêu - chiến trước thành. Chu-bình-Thiên không giám ra liền cheo miến-chiến-bại.

một mặt sai về Trường-an cáo-cấp, một mặt sai quân ra Cối-kê cầu-cứu và đề dọ Chu-hồ-Hành và Chu - đăng-Không về sẽ hay.

Hùng-hoạt sai quân đánh thành nhưng tên đạn bắn xuống như mưa, không thể phá được đành phải lui về.

Còn Toàn-nguyên-soái đem binh đến Cối-kê cách thành chừng 50 dặm thì hạ trại.

Ngày hôm sau Toàn nguyên-soái cho quân của Hỏa-hồ ra khiêu-chiến.

Quân thám-mã thành Cối-kê về báo. Đông-thời-chung hỏi : Có ai dám ra trận không ? Linh-nha xin đi. Đông nguyên-soái dặn phải cẩn-thận lắm. Linh-nha vác dao xông ra cùng với Hỏa-hồ giao-phong hơn 50 hợp, Linh-nha giả thua bỏ chạy. Hỏa-hồ đuổi theo. Linh-nha lấp cung bắn. Hỏa-hồ bắt lấy tên lấp vào cung mình bắn, Linh-nha tránh không kịp ngã quay xuống ngựa. Bị Hỏa-hồ cắt đầu đem về trại. Hôm sau Hỏa-hồ lại ra khiêu-chiến.

Quân báo Đông-nguyên-soái biết Linh-nha tử trận, vội hỏi :

Nay ai dám ra trận ? Tôn-song xin đi.

Tôn-song giao-chiến với Hỏa-hồ hơn 60 hợp thì bị Hỏa-hồ bắt sống.

Quân-sĩ về báo với Đông-thời-chung, Đông-thời-chung cả kinh, sai Ngũ-hành ra trận. Hỏa-hồ đang giao-chiến với Ngũ-hành thì bỗng có một tiếng kêu : « Hỏa tướng-quân mệt-mất rồi » để tôi giúp-sức. Rồi người ấy giao-chiến với Ngũ-hành độ 10 hợp thì Ngũ-hành bị người ấy bắt sống.

Hai người đều thu quân về trại. Quân lại báo, Đông-thời-chung cả kinh.

Ngày hôm sau sai Mai-phượng ra cứu hai tướng. Mai-Phượng vui mừng xiết kể nài nỉ lên ngựa tới trận tiền

thấy Phi-sơn-hồ đang khiêu-khiển. Mai-phượng vác búa sông vào cùng Phi-sơn-Hồ giao-chiến.

Thật là anh-hùng tương-ngộ, hai người đấu nhau đến 150 nọp mà bất phân thắng-phụ.

Phi-sơn-hồ bèn bịt mũi thở ra khói, Mai-phượng ngửi thấy nhưc dầu mê-man !

Phi-sơn-Hồ vờ tay bắt lấy Mai-tướng mang về. Quân lại báo rằng :

Mai-trọng khi uất sông lên vác chùy phăm phăm chạy ra. Lúc đó Dương-lâm ra trận.

Hai tướng giao-chiến hơn 100 hiệp thì giời tối.

Mai-trọng bảo Dương-lâm rằng :

Nếu ngươi trở về thì hèn lắm. Dương-lâm nói :

Nếu ngươi không dám đánh với ta ba ngày không cần ăn-uống thì là hèn.

Hai người bảo quân-sĩ thấp đuốc đốt đèn để đánh nhau.

Hai người không nùng sức mà hai ngựa thì mỗi-một bò quay ra, liền thay ngựa khác để giao-chiến. Cứ độ 100 hợp lại nghỉ một ít, rồi lại đánh, đến tối lại thấp đèn đuốc đánh nhau. Hết đêm đến sáng hôm sau nữa lại thay ngựa đánh nhau.

Sau Dương-lâm bị một chùy nặng của Mai-trọng, lăn xuống chân ngựa mà chết. Vậy có thơ rằng :

Khá khen Dương-tướng-quân.

Dòng-giỏi đáng trung-thần,

Ngày nay chết vì nước.

Mai sau truyền sử-xanh.

(Còn nữa)

In và bán tại Nhật-Nam Hanoi